

Z obsahu:

**Kterého jsi
v chrámě našla...**

Jan Pavel II. při
generální audienci
15. ledna 1997.
– strana 2 –

Simeonovo proroctví

Úvaha k svátku
Obětování Páně...
– strana 4 –

Komu slouží násilí?

Na aktuální téma...
– strana 6 –

Sůl země

Z knihy kardinála
Josefa Ratzingera...
– strana 7 –

**Dopis nemocným
na únor 1997**

– strana 9 –

**Potřeba vykoupení
jako filozofický
problém**

Josef Seifert, vedoucí
Mezinárodní
filozofické akademie
v knížectví Liechten-
stein...
– strana 10 –

Zasvěcení

Bílá kronika...
– strana 12 –

Ilustrace k liturgickému svátku Uvedení Páně do chrámu.

Kterého jsi v chrámě našla...

1. Evangelista Lukáš klade epizodu o pouti dospívajícího Ježíše do chrámu v Jeruzalémě jako poslední stránku vyprávění o dětství před počátkem kázání Jana Křtitele. Jde o zvláštní okolnost, která vrhá světlo na dlouhá léta skrytého života v Nazaretě. Při této příležitosti Ježíš zjevuje svou silnou osobnost tím, že si je vědom svého poslání, a dává tomuto druhému vstupu do Otcova domu význam naprostého darování se Bohu, které už charakterizovalo jeho uvedení do chrámu.

Říká se, že tato perikopa je v rozporu s Lukášovou poznámkou, která představuje Ježíše, který poslouchal Josefa a Marii. Avšak při pozornějším pohledu je zřejmé, že se zde staví do jemného a téměř čteného protikladu ke své normální situaci syna tím, že dává náhle najevo rozhodné oddělení od Josefa a Marie. Ježíš prohlašuje, že měřítkem jeho jednání je pouze jeho příslušnost k Otci, a ne pozemská rodinná pouta.

2. Skrze tuto epizodu Ježíš připravuje svou Matku na tajemství vykoupení. Maria spolu s Josefem prožívá ve třech dramatických dnech, kdy se jim Syn ztratí, aby zůstal ve chrámu, anticipaci třídního utrpení smrti a vzkříšení. Tím, že Ježíš nechal svou Matku a Josefa odejít do Galileje, aniž by jim naznačil úmysl zůstat v Jeruzalémě, uvádí je do tajemství onoho utrpení, které vede k radosti, a znovu tím předjímá to, co pak vykoná s učedníky, když jim oznámí své velikonoční tajemství.

Podle Lukášova vyprávění Maria a Josef po jednodenní cestě při návratu do Nazareta hledají marně malého Ježíše mezi příbuznými a známými plni starosti a úzkosti nad jeho osudem. Když ho pak po návratu do Jeruzaléma našli v chrámu, zůstávají udiveni, neboť ho vidí, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Jeho chování se jeví zcela odlišné od obvyklého a jeho nalezení třetího dne je pro rodiče objevem dalšího aspektu, týkajícího se jeho osoby a jeho poslání.

3. Ujímá se úlohy učitele, jak to bude dělat později během veřejného života, když bude pronášet slova, jež budou vzbuzovat údiv. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědi. Tím, že zjevuje moudrost, která udivuje posluchače, začíná užívat umění dialogu, jež bude charakteristickým rysem jeho poslání.

Maria se ptá Ježíše: *Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.* Zde je možno zaslechnout ohlas oněch *proč* tolika matek tváří v tvář bolestem, jež jim způsobily děti. Stejně jako otázek, které se rodí v srdci každého člověka ve chvílích zkoušek. Ježíšova odpověď ve formě otázky má hluboký význam. *Jak to, že jste mě hledali, což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?* Touto formulací otevírá Marii a Josefovi tajemství své osoby neočekávaným a nepředvídatelným způsobem. Vybízí je, aby šli za to, co vidí jejich oči, a otevřeli se novým vyhlídkám na jeho budoucnost.

Odpovědi úzkostí sklíčené Matce Syn hned odhaluje důvod svého jednání. Maria řekla: *tvůj otec*, poukazujíc na Josefa. Ježíš odpovídá: *můj Otec* – a myslí tím nebeského Otce.

S odkazem na svůj božský původ nechce ani tak tvrdit, že chrám, dům jeho Otce, je přirozeným místem jeho přítomnosti, jako spíše že on se musí zajímat o všechno, co se týká Otce a jeho plánu. Chce zdůraznit, jak pro něho je Otcova

vůle jediná norma, která zavazuje jeho poslušnost.

4. Tento odkaz na naprostou oddanost Bohu v evangelním textu je ozřejměn slovním výrazem *musí*, který se objeví později při předpovědi utrpení. Žádá tedy své rodiče, aby ho nechali jít splnit jeho poslání, kam ho vede vůle nebeského Otce. Evangelista komentuje: Ale oni jeho slovům neporozuměli. Maria a Josef nevnímají obsah jeho odpovědi ani způsob, jakým reaguje na jejich rodičovské obavy. Jeví se totiž navenek jako odmítnutí. Tímto postojem chce Ježíš zjevit tajemné rysy svého důvěrného vztahu k Otci. Maria sice tuší tyto aspekty, ale nedokáže je spojit se zkouškou, kterou prodělává.

5. Lukášova slova nám umožňují poznat, jak Maria prožívala v hloubce své bytosti tuto opravdu zvláštní epizodu. Uchovávala to vše ve svém srdci. Ježíšova Matka spojuje události s tajemstvím Syna, které jí bylo zjeveno při zvěstování, prohlubuje je v tichu kontemplace tím, že nabízí svou spolupráci v Bohu obnoveném *Fiat*. Začíná tak první článek řetězu událostí, který povede Marii k postupnému překonání přirozené úlohy, jež vyplývá z jejího mateřství, aby se dala do služby poslání svého božského Syna.

V jeruzalémském chrámu, v této předehře jeho spásného poslání, Ježíš přidružuje svou Matku k sobě. Nebude jen tou, která ho zrodila, nýbrž bude ženou, která svou poslušností k Otcovu plánu bude moci spolupracovat na tajemství vykoupení. A tak Maria, uchovájíc ve svém srdci událost tak bohatého významu, dosahuje nového rozměru své spolupráce na spáse.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

KRITIKA ČINY Z HONGKONGU

Biskup-koadjutor v Hongkongu Josef Zen ostře kritizoval čínskou vládu, která je podle něho ještě velmi vzdálena od demokratických ideálů. Zem se potřebuje politicky otevřít, aby byla zaručena náboženská svoboda pro Hongkong a pro křesťany v Číně, prohlásil biskup v Radiu Vatikán.

O budoucnosti církve v Hongkongu přicházejí znepokojivé zprávy. Pekingský parlament se 30. prosince usnesl, že vojáci v Hongkongu nesmějí v budoucnosti náležet k žádné náboženské organizaci. To se přímo týká šesti náboženských společenství v této královské kolonii, neboť ta se delší dobu snaží, aby bylo vojákům v Hongkongu dovo-

leno příslušet k některému náboženství.

Po diskusích o náboženské svobodě v Hongkongu pekingská vláda vyhlásila, že náboženská společenství zde mohou i nadále působit, což znamená, že nebudou podléhat dozoru z Pekingu. Prohlásil to mluvčí čínského ministerstva zahraničí.

V Hongkongu bylo 15. ledna zřízeno sídlo pravoslavného metropolitity. Slavnosti se zúčastnili vedle zástupců katolické církve i anglikáni a členové pravoslavné církve. První metropolita Hongkongu přijal už loni svěcení od hlavy řecko-pravoslavných církví Bartoloměje I.

ČBK

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,1–4

Toto praví Pán Bůh: „Hle posílám svého anděla, aby mi připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Pán, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte. Hle, přijde – praví Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako louh, kterým se bílí. Usadí se, aby tavil a tříbil stříbro, očistí syny Leviho a vytříbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.“

2. čtení – Žid 2,14–18

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků. Proto se ve všem musel připodobnit svým bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmířoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Evangelium – Lk 2,22–32

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu! Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neuřídí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“

Myšlenka na neděli

MOC BOŽÍHO SLOVA

Zamyšlení nad úryvkem Mk 1,21–28

Žasli, neboť učil jako ten, který má moc.

Vyprav se za Ježíšem do Kafarna. Je sobotní, tedy sváteční den. Obyvatelé z tohoto městečka se shromáždili na posvátném místě, aby naslouchali Božímu slovu. Je to nejlepší způsob, jak využít dne, který je zasvěcen Hospodinu. Vstup s nimi do synagogy a zanech u dveří na čas všechny jiné starosti a záliby. Není nic většího a významnějšího než setkání s Ježíšem.

Dnes se všem, kteří přišli, dostalo obzvláštní milosti. Ten, kdo k nim promlouvá, je samo Slovo. Posluchači cítí s úžasem, jak před nimi otevírá perspektivy Božího království. Vnímání Boží moc znamená vnímat také vlastní slabost. Bez přijetí tohoto vztahu nemůže Boží slovo působit. Není větší překážky, která by bezpečněji uzavírala srdce před paprsky božské pravdy, než vlastní nadřazená sebejistota.

Ježíšova nauka je zaměřena k jedinému cíli: k obnově a šíření Božího království. Není proto divu, že se stává nepřijatelná pro každého, kdo se šířením Božího království cítí ohrožen. Může si zacpat uši, odejít pryč, kde Hlasatele pravdy neuslyší, ale může to dojít také tak daleko, že se proti Němu otevřeně vzbouří. Můžeš být svědkem takové revolty i v této kafarnaumské synagoze.

Ježíšovo kázání je náhle přerušeno drzým a neomaleným způsobem.

Co je ti do nás? Co tady chceš? Proč nás rušíš? Jsi pro nás nesnesitelný právě proto, že víme, kdo jsi. Ničíš naše království! Podívej se dobře, koho to vyprovokovalo Boží slovo k této pyšné slovní inzultaci: *nečistého ducha*. Křičí tu jeden posedlý, ale mluví v množném čísle. Je jich skutečně mnoho, kdo jsou zainteresováni na zachování struktur království zla. Nech se proto překvapit jejich vzájemnou solidaritou ani jejich sebevědomým vystupováním. Proto pozvedají svůj hlas, protože se bojí, jsou si dobře vědomi, jakou moc má *Ježíš Nazaretský*. Jak vidíš, čím

více pozvedají svůj hlas, tím více proti své vůli sami vydávají svědectví o nepřekonatelné moci Božího Syna. Neboj se tedy, jestliže halasně pokřikují kolem tebe. Jsi-li ochoten dokořán se otevřít Ježíšovu slovu, nemusíš se bát, ani když tebou uvnitř *cloumá ten pyšný nečistý duch*. Ježíš ti nabízí jediný možný ale zaručeně účinný prostředek, jak se zbavit moci Zlého: své *nové učení*, protože spolu s ním vstupuje k tobě On sám. Pochop, jak je pro tebe důležité, abys je přijímal se skutečnou pokorou.

Umlkni a vyjdi!

Blahopřej uzdravenému k jeho osvobození z moci zla. Nechej si od něho vyprávět, co všechno vytrpěl v područí nečistého ducha a jak nyní prožívá svou znovu získanou opravdovou svobodu. Zapamatuj si Ježíšův příkaz. Kdykoliv se tvůj nepřítel podbízivě ozve se svými pyšnými a nečistými nabídkami, nenaslouchej s lehkomyšlnou troufalostí, nesmlouvej s ním, ale jménem Ježíše Nazaretského mu přikaz se vši rozhodností: *Umlkni a vyjdi ze mne!*

Protože se ďábel bojí skutečného Božího slova, které jej vyháňá z lidských srdcí, snaží se, aby je vytlačil slovem pouze lidským. Rozlišuj tedy dobře, komu a čemu nasloucháš. Vybírej si jen ty proroky, kterým sám *Pán do úst vkládá svá slova a oni mluví vše, co On sám přikazuje*⁽¹⁾. Mohou být totiž kolem tebe také proroci, *kteří opovážlivě mluví jeho jménem něco, co jim mluvit nepřikázal, nebo kteří mluví jménem jiných bohů*⁽²⁾. To nejsou slova života, i kdyby zněla jakkoliv líbivě. O to víc však dbej hlasu skutečných Božích proroků, kteří *mluví jeho jménem*, abys nebyl *volán k odpovědnosti*.

Nedej se zahanbit obyvateli z Kafarna. Máš více důvodů než oni, abys roznášel zprávu o Ježíšovi, jeho učení a jeho působení po celé krajině. Byl jsi přece nejen svědkem zázraků jeho milosti, jsi jedním z těch, ve kterých On sám koná své divy. Poděkuj Ježíši za ně i za dnešní setkání, *přístup k Němu a klaň se Mu. On je tvůj Bůh, který tě pase jako ovci a vodi tě svou rukou*. Pros jej, abys nikdy *nezatvzoval své srdce, ale naslouchal Jeho hlasu*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ viz 1. čtení Dt 18,18

⁽²⁾ tamtéž 20

⁽³⁾ viz resp. Žalm 96,6n

Simeonovo proroctví

Skrze Něho, s Ním a v NĚm

První rok bezprostřední přípravy na Jubileum r. 2000 je podle přání Jana Pavla II. zaměřen na osobu Ježíše Krista, která stojí zcela v centru křesťanského života. V Ježíši se uskutečnil nejen největší přelom v dějinách lidstva, ale On sám je skutečným vrcholem těchto dějin. V celém křesťanském světě je příchod Božího Syna na svět mezníkem, ke kterému se oprávněně a víc než jen symbolicky soustřeďuje i stanovení letopočtu. Nezměnilo na tom nic pokusy ateistů říkat místo „před Kristem“ a „po Kristu“ „před“ a „po našem letopočtu“, neboť „naším letopočtem“ je a zůstává příchod Ježíše Krista na tento svět. Kristus, skrze něhož všechno bylo stvořeno, je také jediným, skrze něhož všechno může být spaseno.

Ježíš je právě proto nejdokonalejším člověkem, protože je současně Bohem. Jeho lidství jen v našich očích omezené, je z božského zřetele nekonečné. Ježíš i jako člověk božsky, a tedy nekonečně miloval a také nekonečně trpěl. Co vykonal jako člověk v čase, to jako Bůh stále koná, a to nejen pro lidstvo jako celek, ale i pro jednoho každého z nás, aby každý z nás mohl k němu zaujmout svůj osobní vztah.

Když držel Simeon Dítě Ježíše a děkoval chvalozpěvem za milost, které se mu dostalo, dal

Odevzdávám se ti; důvěřuji ti celou svou duší. Ty jsi moudřejší než já a miluješ mě víc, než já mohu milovat tebe. Uskutečni na mně své plány, ať jsou jakékoliv, působ ve mně a skrze mne. Narodil jsem se, abych ti sloužil, a bych byl tvůj, abych byl nástrojem v tvých rukou. Dovol mi být tvým slepým nástrojem. Nežádám, abych věděl ani abych viděl, žádám jen, abych ti sloužil.

John Henry Newman

mu Duch svatý nahlédnout do budoucnosti tohoto Dítěte, a tím i do budoucnosti světa. Z toho, co nám o jeho prorockém vidění zaznamenal sv. Lukáš, poznáváme, že Ježíš Kristus je předělem nejen mezi

věky, ale také mezi lidmi. O tom, pro koho bude jeho spásitelské dílo znamenat **povstání** a věčnou spásu, a pro koho naopak neodvratný **pád**, rozhoduje nakonec každý sám.

Jsou tedy na světě tři skupiny lidí. Jedni, kteří Krista dosud nepoznali, druzí, kteří jej poznali a přijali, a třetí, kteří jej poznali a odmítli. K těm prvním jsme posláni, abychom jim oznámili radostnou zvěst, k těm třetím, abychom je odvrátili od hrozící záhuby.

Mezi těmi, kteří jej přijali, a těmi, kteří jej odmítli, je dnes skupina těch, kteří nepoznali pravého Ježíše – Bohočlověka, ale jen jakýsi zjednodušený, lidsky upravený plagiát Kristova obrazu. Ježíš je pro ně něco jako amulet, jakási univerzální náplast, protekční známost, Ježíš degradovaný na úroveň idolu, nový super stear nebo jakýsi symbol, který sdružuje stranu sympatizantů nebo svaz přátel.

Kristus se ovšem dává najít i těm, kteří jej hledají na bludných cestách. Obdivuhodným způsobem je vede od idolu ke svému božství, od falešných představ ke své pravé podobě, od tmy a bludu ke svému pravému světlu. Jeho láska ke všem bloudícím a hledajícím nás učí následovat jej v snášenlivosti, trpělivosti a pochopení. Ale kdybychom zaměnili lás-

ku k těmto duším s láskou k jejich idolům a falešným mesiášům, zavírali bychom jim cestu k pravému Vykupiteli, k jeho světlu a pravdě. Ježíš je miluje, a proto je chce přivést k sobě. Nebyla by to láska, kdyby místo sebe dával sytit jejich srdce modlami a bludem. Jestliže ten, kdo *nalezl Mesiáše*, opět opouští skutečnou božskou Lásku a vrací se k falešným bohům, mate cestu všem hledajícím a obrací jejich kroky opačným směrem.

Jakkoliv se Ježíš lidsky snižuje, abychom se nezalekli jeho majestátu, zůstává Bohem, neboť jinak by nám nemohl nijak pomoci. Již tehdy, když chodil a dobře činil, záleželo mu na tom, aby nebyl přijímán jen jako divotvůrce nebo léčitel, ale jako *Mesiáš, Syn Boží*. Proto přikazoval těm, kterým prokázal dobrodiní, ale kteří ještě nechápali jeho skutečné poslání a jeho skutečnou osobnost, aby o tom nikomu nevyprávěli.

Velikost Ježíšovy milosrdné lásky spočívá v tom, že nás přišel zbavit našeho největšího neduhu, a tím je hřích. Ale nedělá to tím, že by devalvoval hřích, jeho důsledky a následky, jak se někteří mylně domnívají, nýbrž tím, že svou nekonečnou obětí vytváří podmínky, aby hřích mohl být odpuštěn i přes to, že je a navždy zůstává tou nejstrašnější a nejpodlejší urážkou Boží spravedlnosti a lásky a současně

Pozdě jsem si tě zamiloval

Pozdě jsem si tě zamiloval, Kráso, tak vznešená, tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval. Podívej se, ty jsi byl uvnitř a já jsem byl venku a hledal jsem tě tam, a ve své zrůdnosti jsem se utápěl v krásných bytostech, které jsi stvořil. Ty jsi byl při mně a já jsem nebyl u tebe. Držely mne daleko od tebe ty bytosti, které by neexistovaly, kdyby nebyly v tobě. Ty jsi volal a křičel, abys prolomil moji hluchotu. Ty jsi jiskřil a zářil, abys překonal moji slepotu. Dýchal jsi na mne, abych mohl chytit dech a dýchal jen tebe. Ochutnal jsem tě, a nyní mám stále hlad a žízeň. Dotkl ses mě, a já jsem hořel v tvém míru.

Sv. Augustín

také příčinou **pádu** do věčné zkázy a nekončícího zoufalství.

Povstat a přijmout Ježíše a jeho odpuštění neznámá tedy jen přijmout velkou úlevu, ale také přijmout velký závazek. Znamená to také doopravdy si uvědomovat jak velikost viny, tak i nesmírnost odpouštějícího milosrdenství, tedy **ceny, kterou Ježíš ustavičně platí, aby mohl takto odpuštět**. Čím snazší se nám zdá získat odpuštění, tím těžší je pro Ježíše zajistit nám tuto milost.

Přijmout odpuštění znamená proto současně přijmout pevné rozhodnutí udělat všechno pro to, aby se tato situace nemusela opakovat. Toho však člověk vlastními silami není vůbec schopen. Ježíš nám proto získává a uděluje odpuštění, abychom svůj život mohli již natrvalo zakotvit v NĚm a v Jeho lásce. Máme v NĚm

radostnou útěchu, že nám zjednává spolu s odpuštěním i svou nezbytnou pomoc, abychom definitivně **povstali**, nevraceli se k hříchu a zůstávali tak **svobodní v jeho lásce**. Je to jako radost z nového stvoření a nového zrození, skutečná jiskra božské blaženosti, která zúrodňuje duši a srdce a probouzí touhu spojovat se stále těsněji s Ježíšem, utonout v Jeho Srdci. Na rozdíl od plané egocentrické radosti probouzí radost zakotvená v Ježíši ochotu k stále větší náročnosti a obětavosti ve prospěch těch, které Ježíš hledá a zachraňuje.

Dojít k Ježíši je teprve začátek cesty. To, že Ježíš odstraní z naší cesty a z našeho srdce ten největší balvan, který nás tíží a ničí, neznamená, že budeme zbaveni všech těžkostí a všeho nepohodlí. Ježíšova radost není radost z vnitřní pohodlnosti, není to bezstarostnost z anulovaných hříchů. Ježíšovu radost nelze hodnotit podle míry sebeutvrzujícího uspokojení. Další cesta k opravdové Ježíšově radosti je podmíněna

Dům našeho života – to není naše vlastní projektování. Je vymyšlen od Boha a založen na jeho moudrosti a lásce.

L. N. Tolstoj

Měli byste být jako okno, kterým do světa prozařuje Boží dobrota

Edit Steinová

tím, že přijímáme jeho celé a nezkrácené poselství. Zcela v protikladu k lidským a světským představám o radosti ukazuje Ježíš cestu k ní slovy: *Zapři sám sebe, vezmi kříž na sebe a následuj mne.*

Opravdová Ježíšova radost má tedy hlubší kořeny v jeho lásce. Je to **radost ze spoluúčasti na vykoupení světa,**

z možnosti mít svůj podíl na jeho bezvýhradné oběti, kterou uskutečnil tím, že se *stal poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži*. Za tuto radost se platí tím, že souhlasíme, aby i *naši vlastní duši pronikl meč*. Co to znamená, to ukázali jeho nejbližší, které si vybral za své apoštoly. Všichni pro něho trpěli a s výjimkou Jana **každý z nich sám dal za Ježíše svůj život.**

Milost získanou znovu odpuštěním musíme pečlivě střežit s vědomím, že Zlý, který musel naše srdce vyklidit, nevzdává se jen tak lehce a *hledá si sedm duchů horších, než je sám*, aby se opět zabydlel v naší duši. Umí se vracet i v rouchu anděla, aby nás oklamal. Protože nás však nikdy nebude ponoukat k čistotě ani k opravdové pokoře, můžeme si být jisti, že se skrývá za vším, co je **jakkoliv poznamenáno smyslností a pýchou.**

Abychom mohli **všechno obnovit v Kristu**, měli bychom využít tento rok k obnově autentického Ježíšova obrazu, a tím i navázání autentického Bohem chtěného vztahu, který vychází nikoliv z našich představ, nýbrž z Jeho odvážného vykupitelského plánu. Je zapotřebí **revalvovat obsah pojmu křesťan**. To je mnohem víc než sympatizant. Být skutečně křesťanem znamená, že jsem uvědoměle *druhým Kristem, že již nežiji já, ale žije ve mně On*. Kdybychom se jakkoliv sdružovali a vytvářeli společenství, ale nebyli pevně a skutečně napojeni na jediný živý Kmen a nepřijímali životodárnou mízu milosti a lásky pramenící z **Jeho ustavičné Oběti**, nebyli bychom živým stromem, ale jen hromadou nebo více méně svázanou oteplí suchých ratolestí.

Suché klestí se hodí jen k tomu, aby bylo hozeno do ohně.

-15-

Křest v Sixtinské kapli

Ve Vatikáně 12. ledna 1997 o svátku Křtu Páně sloužil Jan Pavel II. v Sixtinské kapli mši svatou, při které udělil svátost křtu 19 novorozenatům (10 děvčátkům a 9 chlapečkům) z Itálie, Polska, Indie, Mexika a Španělska.

Ve své homilii připomněl, že křest vodou a Duchem svatým představuje první a základní svátost církve, svátost nového života v Ježíši Kristu.

Připomenul, že křest obrácení, který uděloval Jan v Jordánu, je jiné povahy než křest Ježíše Krista. Věrna jeho příkazu nepřestává církev sloužit lidem svátostí křtu. Křest osvobozuje člověka od dědičné viny a odpouští mu jeho hříchy. Zbavuje jej otroctví zla a znamená jeho znovuzrození v Duchu svatém. Uděluje mu nový život, kterým se účastní života Boha Otce, jenž nám dal svého jediného Syna, který se stal člověkem, zemřel a vstal z mrtvých.

Svatý otec svěřil devatenáct novokřtěnců do ochrany Panny Marie a prosil ji, aby je všechny, oděné nyní bílým šatem, který je znamením jejich nové důstojnosti, vedla životem pravých křesťanů a odvážných svědků evangelia.

Svátost křtu byla také předmětem jeho promluvy při modlitbě Anděl Páně. Řekl mimo jiné: Ježíš přijal od Jana křest obrácení. Bylo to gesto, kterým Ježíš, ačkoliv je nevinný, projevil svou solidaritu s hříšníky a stal se znamením zjevení. Vystoupil tak jako Mesiáš očekávaný po mnoho století.

Jak Pavel II. pak řekl, že svátek Křtu Páně staví do nového světla jednu z priorit naší cesty vstříc Milostivému létu: potřebu prohloubit vědomí křtu jakožto základu křesťanské existence.

Je to veliký dar. Měl by se oslavovat více než den narozenin. Kolik pokřtěných vůbec ví, co přijali spolu s křtem? Je třeba prohlubovat katechezi, abychom znovu objevili hodnotu daru, který v sobě zahrnuje také velkou odpovědnost. VIS

Příprava eucharistického kongresu ve Vroclavi

Ve Vroclavi probíhají přípravy na 46. Světový eucharistický kongres, který se bude konat od 25. 5. do 1. 6. 1997. Je očekáváno půl milionu poutníků z Polska a ze všech zemí světa, kteří se zúčastní vrcholné události – 31. května bude papež sloužit mši na letišti.

Eucharistickým kongresem začne 11denní pastorační papežská cesta Jana Pavla II. do Polska, dosud nejdelší v jeho vlasti za jeho pontifikátu. Papež navštíví 13 měst a bude sloužit 9 mší. Stanice „Orbis“ bude přenášet průběh mše 31. května ve Vroclavi do celého světa. Z Vroclavi pojedou papež do Hnězda, kde uctí památku mučedníka sv. Vojtěcha. Letos si připomínáme

1000. výročí jeho mučednické smrti.

Dalším bodem papežské návštěvy v Polsku je 600. výročí teologické fakulty Jagellonské univerzity v Krakově. V r. 1959 byla fakulta přeměněna na Papežskou teologickou akademii. V Krakově bude papež Jan Pavel II. svatořečit Ivovského františkána Johanna z Dukly (1414–1484). Byl to velký kazatel a mariánský ctitel, během života oslepl. V r. 1733 byl prohlášen za blahoslaveného.

V programu 7. polské papežské cesty je také návštěva Poznaně, Čenstochové a Zakopaného. Tam má papež prožít 5. června den bez oficiálního programu. ČBK

Komu slouží násilí?

Stanovisko HLI-CS k problematice násilí přičítaného ochráncům života.

Atlanta se loňského roku zapísala do povědomí lidí nešťastným atentátem v olympijském parku. Nyní jsme na Nově a v rozhlasu opakovaně zaznamenali zprávy o výbuchu bomb na tamní „klinice plánovaného rodičovství“. I když to naplno řečeno nebylo, byly tím opět nastoleny a veřejnosti naznačovány otázky souvislosti terorismu s aktivitami na ochranu nenarozených. Veřejnost je opakovaně manipulována tímto směrem, přestože doposud nikdy taková souvislost prokázána nebyla. Podobně jako v jiných ožehavých oblastech by se snadno mohlo splnit přání těch, kdo 100 x opakovanou lži chtějí společnost přesvědčit o své „pravdě“. Je proto třeba, aby bylo jasně řečeno několik základních informací.

1) Žádná ze známých organizací hnutí pro život (Pro LIFE) nemá ve svém programu či stanovách možnost aktivit teroristického charakteru. Zásadní orientace pro život přesvědčeným členům a spolupracovníkům vylučuje použití postupů, které by život kohokoli jiného mohly i jen ohrozit. Hrubosti, vandalismus a násilí jsou naopak běžné u akcí hnutí Pro Choice, které propaguje homosexualitu, antikoncepci a potraty s eutanazií.

2) Tlak proti organizacím pro život v samotných Spojených státech je velmi silný a spíše se stupňuje. Projevuje se to i tendencemi ke kriminalitě jejich představitelů a členů. Tyto tendence jdou i tak daleko, že jsou běžně porušovány jinak v USA pečlivě respektované ústavní články o ochraně osobnosti a svobody projevu ve prospěch kriminálních činností oslepit „nezávislé“ soudnictví a reprezentanty státní správy. Pro Středoevropana znalého po-

měřů v posledních 40 letech u nás tyto praktiky nejsou neznámé. Jejich často velmi nevybíravé uplatňování ve výkladní skříni demokracie, jak jsou nám denodenně USA prezentovány, však mnohé může značně zaražít. Manipulace západní společnosti v tomto směru je však neodmítkatelně prokázáným faktem.

3) „Klinika plánování rodičovství“ (Planned Parenthood Clinic, tedy „klinika“ společnosti Plánované rodičovství, což je mateřská organizace Mezinárodní federace plánovaného rodičovství – IPPF, jejíž národní českou pobočkou je Společnost pro plánované rodičovství a sexuální výchovu v čele s pány Uzlem a Zvěřinou) není žádná klinika, ale zařízení specializované na provádění potratů.

Síť „klinik“ uvedené společnosti zasahuje až do škol, kde tzv. školní kliniky v návaznosti na školní sexuální výchovu distribuují kondomy, poskytují školačkám antikoncepci a umožňují minimalizovat kontrolu rodičů nad případným prováděním potratů při selhání antikoncepce. Všechna tato zařízení jsou zdrojem vysokých zisků ať už za platby klientek nebo z převedených federálních finančních prostředků na prevenci potratů. Řada z těchto „klinik“ díky nenásilným akcím aktivistů hnutí pro život musela být zavřena, poněvadž po modlitebních shromážděních, stávkách v sedě s přesvědčováním žen jdoucích na kliniku a různých happeninzích (např. vození kočárků s magnetofony šířícími dětský pláč, zvonění zvonů, houkání klaksonů atp.) pokleslo o ně zájem natolik, že zkrachovaly. Je známo a důkazy podloženo spojení řady těchto „klinik“ s mafií, kte-

rá je používala k praní špinavých peněz. O tom, co dokáží peníze, si můžeme i my s daleko kratší „kapitalistickou zkušeností“ udělat dobrou představu. Že i v USA právo, spravedlnost a ideály svobody mohou mít i díky činnosti právníků a čelných vládních činitelů těžký život, vypráví nejedno filmové drama, běžně dostupné na našich obrazovkách. Pro mnohé aktivisty hnutí pro život to však bohužel je každodenní realita. Použití provokatérů a infiltrace organizací ke zlomení občanských iniciativ není také nic neznámého. Přesto dosud proběhlé incidenty nakonec vždy vyzněly ve prospěch původně s velkým halasem nařčených. Buď akci provedli lidé choromyslní nebo šlo o vyřizování osobních účtů mnohdy vůbec nesouvisejících s problematikou potratů (jen médiu bylo využito třeba faktu, že obětí byl gynekolog z „kliniky“). Mafiánské transakce a nastrčení aktérů, kteří se prohlašovali za členy hnutí pro život se těžko prokazuje, ale nejméně ve 2 případech se po odhalených směřujících tímto směrem média nápadně rychle přestala dotýcnými kauzami zabývat.

4) V poslední době přistupuje další okruh, který by mohl být zdrojem oprávněného hněvu a nepředložených akcí obyvatel zejména latinskoamerických a černošských čtvrtí. Prokázalo se totiž, že právě na ně programově vyvíjela společnost Plánované rodičovství v zájmu omezení nežádoucího nárůstu počtu „barevných“ největší tlak. Tento nový druh praktického rasismu uplatňovaný IPPF i mimo území USA se setkává se stále větším odporem zejména u muslimů, jejichž militantní složky jsou často řízeny právě z USA, a rozhodně k případným bombovým atentátům mají blíže než křesťanské organizace Pro Life.

5) Aktivita hlavních organizací na ochranu života spočívá

Náš úkol

Pane, náš Bože, Ty jsi nám daroval jméno křesťané. Od tebe jsme obdrželi úkol žít jako křesťané v tomto světě. Musíme žít v tomto světě uprostřed lidí, kteří smýšlejí jinak. Máme za úkol žít jako křesťané uprostřed světa, který křesťanství a náboženství pokládá za zbytečný přežitek. Jako Ježíš neprosil, abys nás vzal z tohoto světa, tak ani my neprosíme o změnu poměrů. Prosíme jen, abychom se mohli změnit my sami, abychom se připodobnili Kristu a stali se hodni jeho jména... Pomáhej nám v tomto světě, který nechce uznat žádného Boha, abychom dále mohli rozdávat tvoji lásku, lásku, která utváří člověka, volá nás k životu, oživuje a obnovojuje.

Benediktín z Maďarska

především v osvětové činnosti a ve vytváření podmínek pro podpůrné a adopční programy nabízející pozitivní řešení svízelných situací žen zaskočených těhotenstvím, rozvoj charitativních služeb a hospiců pro ty, na které jinak společnost nepamatuje, i vytváření předpokladů pro seriózní rozhodování o komplexních problémech týkajících se úrovně vztahů rodin, škol a informovanosti společnosti s následnou zodpovědností. V těchto komplexních souvislostech není místo pro jednorázové neuvážené, jakkoli třeba i dobře míněné aktivity motivované ubíjejícími výsledky sysifovského snažení o překonání šířící se arogance, lhostejnosti a nezodpovědnosti. Násilí nikdy nebylo a není programovým prostředkem hnutí pro život. Jakákoli tvrzení či náznaky v tomto směru jsou hrubou manipulací zneužívající emocionální náboje k odvádění pozornosti veřejnosti od podstaty problémů.

*V Bmě 18. 1. 1997,
Kolegium HLI-CS*

Sůl země

Prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Josef Ratzinger odpovídal na otázky Petra Seewalda, týkající se křesťanství a katolické církve na přelomu tisíciletí. Jeho myšlenky vyšly v knize *Sůl země. Vybrali jsme jako ukázkou několik kardinálových myšlenek.*

Radost jako základní kámen

Víra dává radost. Není-li Bůh přítomen, pak svět pustne, všechno se stává nudným a zcela nedostačujícím. Můžeme pozorovat kolem sebe, jak se bezbožný svět sám stále více strahuje, jak se celý svět stal místem bez radosti. Velká radost pramení z toho, že je zde velká láska, a to je podstatnou výpovědí víry: Jsi neoblomně milován. (...)

Základním kamenem křesťanství je radost. Není to radost ve smyslu levných radovánek, které mohou stát na pozadí beznaděje. Víme, že bujarý rámus je často maskou zoufalství. Je to ta nejvlastnější radost, která je součástí těžkého bytí a je pro toto bytí životodárnou silou (29).

Moc v Církvi

Existuje ideologie, která v podstatě všechno, co existu-

Následováním Krista můžeme se i my sami stát světem pro svět. Ježíš chce naše bytí a naše konání tak prozářít, aby lidé, kteří ještě jsou ve tmách, mohli jej poznat a chválit nebeského Otce.

je, převádí na mocenské chování. Tato ideologie rozděluje lidstvo a rozvrací také Církev. Uvedu zcela konkrétní příklad: Vidím-li Církev jen pod zorným úhlem moci, pak každý,

kdo nezastává nějaký úřad, je v roli utlačovaného. A tak se např. otázka kněžského svěcení žen stává naléhavou mocenskou otázkou. (...) Jako kdyby moc byla tou jedinou kategorií, kterou je možno vysvětlit svět a společnost. Nejsme v Církvi proto, abychom zde jako v nějakém spolku uplatňovali moc. Má-li příslušnost k Církvi vůbec nějaký smysl, pak je to ten, že nám dává věčný život, a tedy vůbec správný a pravý život. Všechno ostatní je druhořadé. Není-li zde nic jiného než moc, pak i Církev degradovaná na úroveň spolku je absurdním divadlem (176).

Fundamentalismus

Společným prvkem, který můžeme pozorovat v rozličných proudech, které u nás označujeme jako fundamentalismus, je hledání bezpečí a jednoduchosti víry. To není samo v sobě nic špatného, poněvadž konec konců víra, jak nám to znovu a znovu říká Nový zákon, je určena především prostým a malým, kteří nemohou žít s komplikovanými akademickými subtilitami. Jestliže se dnes glorifikuje život sestávající z nejistot a víra jako nalezená pravda se pokládá za podezřelou, pak to není onen způsob života, k jakému by nás chtěla dovést Bible. (...) Místo aby stále bez pardonu bojovali proti fundamentalismu, měli by se teologové vážně zamyslet nad tím, nakolik oni sami nejsou vinu na tom, že stále více lidí se utíká k zúženým nebo chorobným náboženským formám. Jestliže stále jen předkládáme otázky a neukazujeme

žádné pozitivní východisko víry, pak jsou takové útoky nevyhnutelné (146).

Liturgie

Jsem sice toho názoru, že bychom měli velkoryseji dopřát starý ritus těm, kteří si jej přejí. Nechápu, co by na tom mohlo být nebezpečného nebo nepřijatelného. Zakázat ve společenství náhle něco, co zatím bylo svaté a nejvyšší, a pokládat to nadále za nepřijatelné, je samo o sobě nanejvýš sporné. Neboť čemu se má potom ještě věřit? Nebude zítra opět zakázáno to, co se dnes předepisuje? Ale na druhé straně vrátit se jednoduše k tomu, co je staré, také není řešením (188).

Duch času – ethos

Bůh nestaví na lidském ethosu. Pokud zde existuje, nemá s námi nic společného, je to prakticky jen všeobecná maxima. On se nezabývá námi a my se nezabýváme jím. On také nepočítá s věčným životem. Odpovědnost před Bohem a jeho soudem je zde nahrazena odpovědností před dějinami a před lidstvem. Z toho vznikají morální měřítka, která mohou nabýt rozměrů úplného fanatismu, jako je boj proti přelidnění, který je spojován s všeobecným bojem o udržení biologické rovnováhy. To ale současně znamená, že je dovoleno všechno, co s ním nekonkuruje... (137)

Protikřesťanská diktatura

Stále více narůstá nebezpečí, že se nastoluje určitý druh moderního světového názoru, který pokládá křesťanství a katolickou víru za netolerantní a s moderní současností neslučitelnou a zastaralou záležitostí, kterou je třeba potlačit. (...)

Především roste nebezpečí přizpůsobivých křesťanů, kteří

Joseph Kardinal Ratzinger

Salz der Erde

Christentum und katholische Kirche an der Jahrtausendwende
Ein Gespräch mit Peter Seewald

jako lidumilní a moudří křesťané nacházejí přízeň u společnosti a jsou stavěni jako protiklad údajnému fundamentalismu těch, kteří nejsou schopni takové přizpůsobivosti. Roste nebezpečí diktatury mínění, a kdo se nepřidá, je vyobcován, takže i dobří lidé nakonec souhlasí a přidávají se k těmto „nekonformistům“. Budoucí protikřesťanská diktatura bude mnohem subtilnější než ty, které jsme zatím poznali. Bude se tvářit jako nakloněná náboženství, ale pod podmínkou, že nikdo nenapadne její vzory myšlení a chování (161).

Budoucnost víry

Křesťanská víra byla ve velkých diktaturách našeho století prohlášena za mrtvou; zůstali prý jen nepoučitelní a nepolepšitelní. Po pádu těchto potentátů vidíme, že právě ti pohrdaní věřící byli pravými svědky a nositeli lidství, kteří uvolnili cestu pro novou obnovu. Křesťanská víra má před sebou mnohem větší budoucnost než ideologie, které ji vyzvaly, aby se sama rozpustila (276).

Poznámka: Údaje stránek jsou podle německého vydání Joseph Kardinal Ratzinger: Salz der Erde, DVA Stuttgart 1996. Mezititulky redakce Světla.

-lš-

Úmysl misijní:

AŽ NEMOCNÍ A STAŘÍ DOKÁŽÍ SPOJOVAT SVÁ UTRPENÍ S KRISTEM A OBĚTOVAT JE ZA CELOU CÍRKEV.

Církev, která je v plnění svého misijního úkolu podpírána a posilována přímluvou Nejsvětější Panny, se významnou měrou zapsala do dějin péče o nemocné a trpící v Latinské Americe. Pastoři ve zdravotnictví podnes náleží význačné místo v apoštolské činnosti církve: odpovídá za četné stanice první pomoci a pečovatelská střediska a díky obětavému úsilí mnoha bratří v biskupské službě, kněží, řeholníků, řeholnic a laiků, kteří projevují velkou vnímavost k trpícím, je oceňována starostlivá zdravotnická péče, kterou církev věnuje těm nejhudším.

A rozšíříme-li svůj pohled z Latinské Ameriky na celý svět, setkáme se s nesčetnými důkazy této mateřské péče, kterou církev věnuje nemocným. I dnes, a snad právě dnes, se v lidstvu ozývá pláč zástupů zkoušených utrpením. Celé populace jsou sužované krutostí války. Oběťmi dosud neukončených konfliktů jsou především ti nejslabší: matky, děti, staří lidé. Kolik lidských bytostí, vyčerpaných hladem a nemocemi, nemůže počítat ani s nejzákladnější péčí. A tam, kde je tato péče našťástí zajištěna, kolik nemocných svírá strach a zoufalství z toho, že nejsou schopni dát svému utrpení konstruktivní smysl ve světle víry.

Chvályhodné a také hrdinské úsilí tolika zdravotníků a rostoucí účast dobrovolného personálu nestačí pokrýt konkrétní potřeby. Prosím Pána, aby vzbudil ještě větší počet ušlechtilých lidí, kteří by trpícím dokázali dát útěchu plynoucí nejen z fyzické péče, ale také z duchovní opory, když otevrou před nimi útěchyplné perspektivy víry (Poselství Jana

Pavla II. k oslavě IV. Světového dne nemocných 11. 2. 1996, kap. 4.)

Drazí bratři a sestry, kteří procházíte zkouškami, obětujte svou bolest velkoryse ve spojení s trpícím Kristem a s Marií, jeho něžnou Matkou. A vy, kdo každodenně pracujete v blízkosti těch, kdo trpí, učiňte ze své služby drahocenný příspěvek k evangelizaci. Všichni pociťujte, že jste živou součástí církve, protože ve vás je křesťanské společenství povoláno ke konfrontaci s Kristovým křížem, aby se pak celému světu mohly podat důvody evangelijní naděje (srov. 1 Petr 3, 15). „Žádáme vás všechny, kteří trpíte

trýzní, abyste nás podpořili. Prosíme právě vás, kteří jste slabí, abyste působili jako zdroj síly pro církev a lidské pokolení. V nejkřutějším zápase mezi silami dobra a zla, jehož je náš věk velkou arénou, necht' zvláště vaše utrpení ve spojení s křížem Kristovým“ (ib. 6).

A znovu si nakonec připomeňme ženu z Guimaraes ve státě Maranhao. Byla „neproduktivní“, nuzný mrzák. Kněz se jí zeptal: „Jak dlouho jste nemocná?“ Odpověděla, že již 40 let a že 16 let je mrzákem. Kněz pokračoval: „Nikdy jste toho neměla dost? Nezdálo se vám toho někdy příliš?“ „Ó ano. Je tomu osm let. Modlila jsem se: Prosím tě, Pane, vezmi si mě! Už nemohu! Už jsem dost vytrpěla! Chci jít domů!“ Sotva jsem tuto modlitbu skončila, ozvalo se zaklepaní. Malá neteř, která

byla toho dne se mnou, přinesla velký krajíc chleba a řekla: „Otec Jan odešel a nechal vám toto.“ Tak vidíte. Prosila jsem Boha, aby mě vzal, a on mi poslal chleba! V tu chvíli jsem pochopila odpověď na svou modlitbu. Poznala jsem, že jsem byla Bohu k něčemu potřebná. Nevěděla jsem k čemu, ale k něčemu jistě. Od tohoto dne jsem přestala být nemocná. Jestliže jsem Bohu k něčemu potřebná taková, jaká jsem, znamená to, že jsem tak zdravá jako vy.“ „Když se přiblížili k Jeruzalému a přišli k Betfage u Olivové hory, poslal Ježíš dva učedníky napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco namítal, řekněte: *Pán je potřeboje...*“ (Mt 21, 1–3).

Antonín Holas, SJ

Úloha biskupů

Jan Pavel II. přijal preláty středofrancouzské provincie, kteří přijeli do Říma na pravidelnou návštěvu po pěti letech „Ad limina“. Papež vyjádřil záměr dotknout se několika významných témat dnešní církve.

Připomněl biskupům, že jejich oblast, o kterou pečují, je rozsáhlá a velmi diferencovaná, má výhodné podmínky, seminář v Orleansu a velkodušné věřící, kteří se účastní života církve.

O základních těžkostech hovořil biskup Michel Moutet, předseda biskupské konference centrální Francie. Papež nato především problém, že významná část populace v této oblasti stojí stranou církve a obtížně přijímá její poselství. Dále je to klesající počet kněží v pastorační práci. Biskupové se musí vyrovnat s ochuzováním a zeslabováním církve, což jim ztrpčuje jejich práci. Jako Kristovi apoštolové musejí být prvními, kdo nesou kříž

lhostejnosti a nepochopení, někdy i nepřátelství. Řekl, že je mnoho lidí a mnoho pokřtěných, kteří odmítají církev jako instituci a dávají přednost „individualismu“.

Podle Jana Pavla II. biskup nemůže zůstat pasivní tvář v tvář této situaci. Je třeba připomenout, že biskupský úřad je především rázu duchovního. Biskup musí být prorokem, který ustavičně ohlašuje Dobrou novinu a hledá způsob, jak odkrytý smysl Písma. Papež dále upřesnil, že biskupové se musejí zaměřit na lidi a na potřeby dnešní doby.

Biskup je tu v první řadě na to, aby se angažoval tvář v tvář chudým a vyžděděným osobám, má vystupovat na obranu

jejich lidské důstojnosti, respektovat život každého člověka a dbát spravedlnosti, lásky a solidarity.

Jan Pavel II. pak znovu připomenul nejruznější formy spolupráce mezi biskupy a jejich diecézemi ve světle II. vatikánského koncilu. Blahopřál francouzským biskupům k pastyrskému listu katolíkům své země, nadepsanému „Předkládat víru současné společnosti“.

Vzpomenul své loňské návštěvy ve Francii i svého připravovaného setkání s mládeží v Paříži v srpnu letošního roku. Pomáhejte věřícím, aby znovu objevili hodnotu křtu jako všeobecného povolání ke svatosti, posilujte jejich víru, aby vydávali svědectví, zintenzívněte katechetickou výuku věřících všech generací... Velké jubileum necht' se projeví novým evangelizačním elánem.

VIS

Dopis nemocným – únor 1997

Drazí nemocní,

snad všichni víte, že 11. února se slaví Světový den nemocných. Proto se ani nedivíme, že – jak všeobecný, tak i misijní – úmysl Apoštolátu modlitby na měsíc únor je věnován nemocným.

Možná si někdo řekne: K čemu to je? Co se tu dá oslavovat? Nemoc, bolest, utrpení? Vždyť to by vlastně nemělo existovat. Co může nemocný udělat? Co může světu ještě dát? Máte pravdu. Z čistě lidského hlediska opravdu nic. Ale poslechněme si alespoň několik slov Sv. otce Jana Pavla II. z jeho poselství k oslavě II. Světového dne nemocných v r. 1994:

„K vám, drazí bratři a sestry, kteří na svém těle a na své duši nesete znamení lidského utrpení, s láskou obracím své myšlenky ve významný den, kdy slavíme Světový den nemocných. Zdravím zejména vás, nemocní, kteří máte milost víry v Krista, Syna živého Boha, jenž se stal člověkem v lůně Panny Marie. V něm, solidárním se všemi trpícími, ukřížovaným a vzkříšeným pro spásu lidí, nacházíte sílu prožívat své utrpení jako „spásonosnou bolest... Jak můžeme hovořit o spásonosné bolesti? Není snad utrpení překážkou štěstí a důvodem ke vzdalování se od Boha? Nepochybně existují taková soužení, u kterých – viděno lidským pohledem – se zdá, že postrádají jakýkoliv smysl. Jestliže však Pán Ježíš, vtělené Slovo, prohlásil: „blahoslavení plačící“ (Mt 5,4), je to proto, že ve skutečnosti existuje vyšší pohled, pohled Boha, který všechny volá k životu a – i když skrze bolest a smrt – do svého věčného království lásky a pokoje.“

Už chápete tedy, k čemu to je? Den nemocných? – Nejde tu o nemoc, bolest a utrpení jako takové, k tomu jsou lékaři, aby léčili a pomáhali, jak jen mohou. Ale tam, kde jejich možnosti a umění končí, právě tam se nám otevírá ten „vyšší pohled, pohled Boha“, jak říká Sv. otec.

Někdy se velice těžce prodíráme k pochopení a zejména k přijetí takové-

ho pohledu na svůj stav, zvláště když nemoc přijde nečekaně, když nás zasáhne náhle jako blesk z čistého nebe. A tak tomu většinou bývá. Uprostřed aktivního života, plného plánů a nadějí, se nám najednou náš obzor zúží na čtyři bílé stěny a náš čas se dělí podle jednotlivých úkonů nebo procedur, kterým se musíme podrobovat. Všechno, na čem jsme si tolik zakládali – naše schopnosti, znalosti, práce – všechno je pryč a my jsme odkázáni na druhé.

Zde nám může pomoci jen Bůh, jedině Kristův kříž nám v této chvíli může ukázat cestu dál. Protože teprve Ježíš tím, že dobrovolně přijal na sebe utrpení a potupnou smrt na kříži, dal smysl veškeré bolesti světa a učinil z ní bolest „spásonosnou“, bolest, která přináší spásu nám i druhým.

Někdy se skutečně zdá, že Bůh nemá jiné volby než takto srazit člověka na kolena, aby se konečně probudil a poznal, jak plytký a prázdný byl jeho život. Aby si – tvářív v tvář smrti – uvědomil nicotnost všeho, za čím se tolik pachtil, o jaká pozlátka usiloval. Aby už jednou – ve své bezmocnosti – pochopil, že to jedině potřebné zde na zemi je láska. Láska, o kterou tak málo dbal, na kterou nikdy neměl dosti času – ani ji přijímat, tím méně ji rozdávat – a proto také nikdy nepoznal, že ona je ten největší Boží dar, že Bůh je láska!

Šťastný je člověk, který nechá do této své temnosti zazářit světlo, aby v něm uviděl Boha. Šťastný, kdo se chopí nabízené léčící ruky Ježíšovy a nechá se obejmout jeho milosrdenstvím. Teprve nyní pochopí cenu života, jak svého, tak života vůbec.

Moji drazí, přeji vám tedy ke Světovému dni nemocných, aby i vám vaše nemoc přinesla spásu. Jak? – Tím, že pro vás už nikdy nebude neštěstím, či dokonce trestem, nýbrž láskyplným vybidnutím k důvěrnému setkání s Ježíšem a trvalým zakončením v jeho lásce. Abyste i vy jednou – až vás Pán zavolá do svého věčného království lásky a pokoje – mu dokázali z celého srdce poděkovat za kříž, který vám dal.

Moc vás zdravím.

Sestra Pavla

„Rád bych, aby skrze Marii byla dnes vyjádřena má vděčnost za dar utrpení, opět spojený s mariánským měsícem májem. Chci poděkovat za tento dar. Pochopil jsem, že to bylo nutné. Bylo zapotřebí, aby papež byl na poliklinice Gemelli, bylo třeba, aby byl vzdálen od tohoto okna po čtyři týdny, bylo třeba, aby trpěl také tento rok, jako musel trpět před třinácti lety.

Znovu jsem o tom rozjímal během svého pobytu v nemocnici. Objevil jsem při sobě velkou postavu kardinála Wyszyňského, primasa Polska. (Včera bylo třinácté výročí jeho smrti.) Řekl mi na začátku mého pontifikátu: „Jestliže tě Pán povolal, máš uvést církev do III. tisíciletí. On sám uvedl polskou církev do jejího II. křesťanského tisíciletí.

To mi kardinál Wyszyňský řekl. Pochopil jsem, že mám uvést Kristovu církev do tohoto III. tisíciletí modlitbou a různými podněty. Viděl jsem však, že to nestačí. Bylo třeba ji uvést skrze utrpení, skrze atentát před třinácti lety a skrze tuto novou obět. Proč nyní? Proč tento rok? Proč v tomto Roce rodiny? Právě proto, že rodina je ohrožena, že je cílem útoku. Papež musí být cílem útoku, papež musí trpět, aby všechny rodiny světa poznaly, že je tak řečeno vyšší evangelium – evangelium utrpení, které má připravovat budoucnost, třetí tisíciletí rodin, každé rodiny a všech rodin.

Chtěl jsem se podělit s těmito myšlenkami na svém prvním setkání s vámi, drazí Římané a milovaní poutníci. Dělán to na konci mariánského měsíce, protože v něm jsem dostal tento dar bolesti, a děkuji za něj přesvaté Panně. Víím, že je důležité vyzvednout tento námět před mocnými světa. Mám se s nimi znovu setkat a mám k nim mluvit. Jakými argumenty? Zůstává mi argument utrpení. Chtěl bych jim říci: Chápejte, porozumějte, proč byl papež opět v nemocnici, proč opět trpěl, pochopte to, přemýšlejte o tom!

Všichni moji drazí, děkuji vám za vaši pozornost, děkuji vám za vaše společenství modlitby, ve kterém jsme se shromáždili, abychom se pomodlili Anděl Páně.

(Jan Pavel II. při modlitbě Anděl Páně – 29. května 1994)

Potřeba vykoupení jako filozofický problém

Co je to potřeba vykoupení, můžeme pochopit jen do té míry, nakolik porozumíme tomu, co je vykoupení. Vykoupení je ve svém nejvlastnějším smyslu na jedné straně osvobození od vin celého světa a z toho vyplývající usmíření lidstva s Bohem, což také znamená nově zdůvodněnou úctu, kterou má vůči Bohu svět, poslední cíl stvořitelského bytí a konání. Jinými slovy spočívá poslední ovoce vykoupení v osvobození od všeho zla ve věčné spáse stvořených osob, jehož nejvyšší uskutečnění je v blaženosti ze společenství s Bohem.

Být vykoupený, jak víme na základě víry, neznamena dosáhnout nutně věčné spásy, nýbrž být osvobozen od všeho zla, které nám principiálně uzavírá cestu ke spáse. Abychom však skutečně dosáhli spásy, musíme svobodně spolupracovat s milostí a konat pravdu. Věčnou spásu může někdo definitivně dosáhnout, i když dosud nevstoupil do věčné blaženosti, např. duše v očistci. Věčná blaženost je požívání plně aktuální věčné spásy jakožto ovoce vykoupení.

Věčná blaženost však není zemí nebeské zahálky, egocentrický stav štěstí, nýbrž má svůj základ v pravdě a v lásce. Platí zde nikoliv štěstí jako takové, nýbrž zdůvodnění štěstí v nekonečné Boží dobrotě a ve vítězství dobra v novém nebi a nové zemi. Proto je věčná blaženost neoddelitelná od sdílené přítomnosti v sobě samém nekonečně dobrotivého a pro sebe samého nekonečně láskyhodného Boha, který je nejvlastnějším zdrojem naší nebeské blaženosti. Věčná blaženost je také zakotvena v eschatologickém triumfu dobra, které je obsaženo v řádu stvoření. Konečné vykoupení světa vyžaduje osvobození, dobrotu a blaženost všech zachráněných tvorů v nebeském Jeruzalémě.

Nebeská blaženost je tedy nejvyšším dobrem spásy, které vlastní duše nejnítěrnějším a oblažujícím vlastnictvím. Současně toto nejvyšší dobro je dobrem, které duši přesahuje, takže je můžeme tušit jen do té míry,

v jaké chápeme lásku. Neboť věčná blaženost jako ovoce vykoupení spočívá především v odpovídající radosti z dobroty a blaženosti, která je vlastní Bohu, a z radosti nad blažeností a dokonalostí jiných osob. Poukazuje na to sv. Anselm z Canterbury nadmíru dojemnými slovy. Říká nám, že ve věčné blaženosti jako nejvyšším plodu našeho vykoupení se budeme těšit stejně tak z blaženosti jiných stvořených osob jako z blaženosti vlastní. Proto se bude naše radost v nebi nepopsatelným způsobem „násobit“. Ano, naše radost z Boží blaženosti, říká sv. Anselm, bude nekonečně překračovat radost, kterou budeme mít sami ze sebe.

„Proto nebeská blaženost nevstupuje do nás, ale my vstupujeme do ní“, učí nás tento geniální světec⁽¹⁾. Celá radost nebes nemůže vstoupit do nás proto, jelikož z důvodu přesahující lásky se nesrovnatelně více radujeme z blaženosti Boží než ze své vlastní. Budeme také prožívat blaženost jiných konečných osob proto, že je pro ně jejich vlastní radostí, jak nám říká sv. Anselm⁽²⁾.

A důvodem této radosti může být jedině láska, takže sv. Anselm říká o blaženosti jakožto plně míře a ovoci vykoupení: *A budou se těšit do té míry, jakou milují.*

Vykoupení je také osvobozením od zla a obsahuje dokonalé vyplnění prosby *ale zbav nás od Zlého*. Vykoupení je aktem

nebo událostí konečného osvobození nejen od zla, která nás čistě krátkodobě okrádala na světě od sociálních dober a obnovy našich práv a našeho blahobytu, nýbrž nám současně zprostředkuje věčnou blaženost, a to nikoliv našimi vlastními silami, nýbrž pro Boha a skrze Syna člověka, který jediný může být Vykupitelem.

Potřebu vykoupení můžeme na tomto základě rozlišit na dva podstatné druhy, z nichž první je možno osvětlit široce rozumem na základě lidských zkušeností, a druhý, který může být pochopen jen ve světle zjevení: *Předně spočívá potřeba vykoupení v nutnosti a toužebnosti, aby byl člověk osvobozen od oněch hlubokých aspektů zla, které nás těžce ohrožují, zvláště od viny, bludu, utrpení a smrti*⁽³⁾.

Křesťan vysvětluje příčinu této potřeby vykoupení dědičným hříchem, ale také zkušeností této potřeby, která je přítomna ve velké míře i u nevěřících lidí. Tato potřeba vykoupení se ukazuje zvláště v nejhlubším zlu pro člověka, jakým je lidská vina. Již předkřesťanský filozof Sokrates viděl zcela jasně, že páchaní křivdy je samo v sobě mnohem ohavnější a horší než všechna nespravedlnost a je i větším zlem pro duši⁽⁴⁾. Bez ohledu na tíži tohoto zla máme také vědomí, že nejsme schopni sami zajistit si dostatečné odpuštění a zrušit Boží urážku a disharmonii vesmíru, kterou způsobila vina. Z toho máme prožitek naší potřeby vykoupení.

Prožíváme však tuto potřebu vykoupení i v onom tajemném zlomu lidské přirozenosti, pro který musíme bojovat s našimi sklony ke zlému. Kromě viny a sklonu ke zlému patří také ohrožení lidského života smrtí a mnoha jinými zly (utrpení všeho druhu, nemoci a omyly) k tomu zlu, od něhož se touží člověk očistit a osvobodit.

Potřeba vykoupení je také pozitivní uskutečňování a naplňování nejvyšších lidských aktů, jako je láska a mravní život. Prožíváme, jak tyto nejvyšší a nejslechetnější aspirace lásky a spravedlnosti nejsme schopni uskutečnit vlastními silami. „Padlá“ lidská přirozenost nám byla dána tragicky nenasycená, bezmocná sama ze sebe překonat zlo, které obsahuje, a svou vlastní ohraničenost. Tak se nám jeví naše potřeba vykoupení z čistě filozofického hlediska jako neschopnost žít bez pomoci zhůry lásku, mravní dobro i sám život.

Je to tedy rozměr potřeby vykoupení, který je jednoznačně filozofickým problémem. Ale Řekové si nebyli vědomi skutečnosti, že kromě vlastní síly k obrácení k pravdě a lásce, spravedlnosti a k dosažení očistění je nezbytné vykoupení skrze Boha. Tento hluboký důvod uvnitř fenoménu, který nazýváme potřeba vykoupení, závislost našeho vykoupení na svobodném daru Boží milosti, byla jen s pochybnostmi a nedokonalé poznávána i předkřesťanskými filozofy. A ještě méně mohli sami poznat skutečnost vykoupení, protože sám tento Boží čin je pro lidský rozum, ponechaný samému sobě, ještě nepřístupnější než potřeba vykoupení. I ta se dostala do jasněho světla filozofického náhledu teprve tehdy, když lidskému rozumu nabídl svou pomoc a podporu víra⁽⁵⁾. Teprve pak jasně poznali, že všechno lidské namáhání bez Božího daru a vykoupení, které člověk tak trpce potřebuje, není ničeho schopné.

(Pokračování příště)

(1) Srov. Anselm z Canterbury: *Proslogion*, 25, s. 120

(2) Tamtéž 26 *Non ergo totum*

(3) Tamtéž 26, s. 121

(4) Viz 7. nejgeniálnější kapitoly knihy *Das Wesen de Liebe* Diericha von Hildebranda. *Gesammelte Werke* III.

(5) Srov. Platon: *Gorgias*

Fatima

CHYBÍ

Z našeho neklidu k pokoji před Pánem, Pane, vydávám se na cestu za Tebou, abych se s Tebou setkala.

Zanechala jsem své práce, odešla jsem od lidí, kteří mě jinak obklopují. Hledala jsem místo klidu, volný prostor pro Tebe. Pomoz mi, Pane, vyklidit to, co mi ve mně překáží v setkání s Tebou. Odevzdávám ti své myšlenky, své starosti, své radosti. Dávám ti všechno, co mě tíží, i své hříchy. Odevzdávám ti všechno, co mě zajímá více, než setkání s Tebou. Chtěla bych se utišit, abych uslyšela tvé tiché zaklepaní na moje dveře. Chtěla bych tě vpustit k sobě. Chtěla bych naslouchat Tvému hlasu. Chtěla bych být před Tebou zcela prázdná, abys mě mohl naplnit svojí láskou. Chtěla bych se na Tebe dívat, a při pohledu na Tvou podobu proměnit se ve Tvůj obraz.

Ulla Schaiblová

* * *

Nemůžeme nikdy vyrůst z naší závislosti na Panně Marii.

Zůstane navždy naší Matkou.

Sv. František Borgiáš

* * *

Církev a svět ještě nikdy nezachránily rozhodnutí většiny, ale svatí.

Joachim kardinál Meisner

* * *

Neměli bychom se nikdy ustaraně ptát: Co se teď s námi stane?

Měli bychom říkat: Očekávám s napětím, jaké má s námi Bůh záměry.

Selma Lagerlöfová

Zasvěcení

Měla jsem ve zvyku o určitých svátcích žádat Pána o nějaký dárek. Tentokrát jsem však řekla: „Dnes bych ti chtěla dát něco já. Zasvěcuji se ti.“ Nejdříve se mi zdálo, že jsou to jen taková slova. Ale cítila jsem, že se za tím skrývá určité tajemství. Zdálo se mi, že to přesahuje mé chápání a že objevím něco zcela nového.

Bylo to v srpnu na můj svátek. O tři dny později jsme navštívili mou tchyni. Uvítala nás u dveří celá vzrušená: „Pojďte se podívat, stalo se něco neuvěřitelného. Před třemi dny nám rozkvetla třešeň!“

Neřekla jsem na to nic. Pokládala jsem vždycky třešeň za strom zasnoubení a cítila jsem, že mi Pán dává znamení, že přijal moji modlitbu a že on sám mi tuto modlitbu vnukl.

Již v den mého zasvěcení došlo mezi mnou a mým manželem k rozhovoru o našich vzájemných vztazích. Řekl mi, že musí mít ve všem přednost, že musí být pro mě vždy prvním. Neřekla jsem mu o svém zasvěcení. Ale poznamenala jsem, že pro mne osobně musí být na prvním místě Pán Ježíš a že pak i jeho budu moci více milovat. Nemohl to pochopit, ale nijak se nezlobil, a zdálo se, že o celé věci přemýšlí.

Po několika dnech jsem jela autem do kostela a cestou jsem uviděla jednu řadovou sestru a vzala jsem ji do auta. Vyprávěla mi, že se zasvětila Bohu již v 16 letech. Dnes si myslí, že v tom věku ještě nebyla schopna zvážit, k čemu se rozhodla. Nyní zamýšlí odejít z řádu a vdát se.

Odpověděla jsem jí: „Není zasvěcení něco, co přesahuje náš rozum?“ A vyprávěla jsem jí o svém zasvěcení a o odpovědi, kterou jsem dostala od Pána v kvetoucí třešni.

Podívala jsem se na ni a viděla jsem, že výrazně zbledla. Zdálo se, že velmi zneklidněla, ale nic neřekla. Po několika měsících jsem se však dověděla, že se rozešla se svým přítelem a znovu našla radost v tom, že patří celá Pánu. *F. u. L.*

Sestra Emmanuela píše...

Pochválen buď Ježíš!

Opustila jsem na dva týdny medjugorskou zimu a píšu vám za krásného letního dne z Ile Maurice, kde malá medj. skupina plní své poslání, než odcestuje do La Réunion, kde má vést duchovní obnovu (Ohnisko Boží Lásky v Tampon). Díky, že nám pomůžete modlitbou. Je mnoho co dělat pro Boha, vždyť lidé zde projevují skutečnou žízeň. Je to krásné!

Od srpna 1987 Mirjana dostávala 2. každého měsíce návštěvu Gospy a modlila se s ní za nevěřící. Tato setkání byla soukromá, Mirjana nevěděla předem, v kolik hodin Gospa přijde ani jak dlouho zůstane (to se pohybovalo mezi pěti minutami a několika hodinami). 2. ledna jí však P. Maria řekla, že v budoucnu budou tato setkání otevřena všem, a sama určila hodinu pro 2. únor. To je veliká změna, za kterou vzdáváme díky.

Mezi novinkami z „vesnice Medjugorje“ se s vámi chci podělit o krásné povzbuzení.

Mnoho lidí touží jít do Medjugorje nebo se tam vrátit, ale jak jen toto přání přijde na mysl, vnutí se jim zdánlivě nepřekonatelné překážky a záměr padne... Mezi největšími překážkami je jedna, kterou zdánlivě nelze obejít, ale ukazuje se, že je zdolána nejsnadněji: jde o chybějící peníze. Je už mnoho svědectví v tomto smyslu.

Během tohoto ledna, kdy plánujete váš letošní program, odvažte se rezervovat několik dní pro Medjugorje, máte-li přání, tam jít; a ohledně ostatního, mějte důvěru!

Helen Call je z USA a pracuje v kanceláři. Vypráví:

„Když jsem poprvé slyšela vyprávět o Medjugorje, bylo mi, jakoby mnou proběhl záblesk světla. Věděla jsem ve svém srdci, že tam mám jít. Ale kde najít peníze, to jsem nevěděla! V březnu 1996, zatímco jsem pracovala na Internetu, napadlo mě podívat se, jsou-li tam stránky o Medjugorje. Bylo jich tam plno! Viděla jsem zprávy „Medjugorje dětí“, které ci-

Medjugorje 15. 1. 1997

tovaly slova jednoho poutníka: „Nemáte-li peníze, poproste Gospu, aby vám je dala!“ Pocítila jsem tak silnou přitažlivost pro Medjugorje, že jsem slíbila sama sobě (i Bohu!), že tam půjdu. Pak jsem se modlila, abych dostala potřebnou částku. Cestovní agent mi udal cenu: 1 500 USD. Bylo to hodně, a přeci jsem zůstávala v klidu a neslýchané jistotě. Totéž odpoledne, mi můj zaměstnavatel řekl ohledně projektu IBM, na němž jsem pracovala: „Myslím, že bychom

Světový den pro zasvěcený život

Světový den pro zasvěcený život se bude konat 2. února, na svátek Uvedení Páně do chrámu. Papež Jan Pavel II. ve svém listě z 6. ledna uvádí, že oslava tohoto Světového dne chce pomoci celé církvi, aby si více vážila svědectví těch, kteří následují Krista životem podle evangelních rad; zároveň má být vhodnou příležitostí, aby zasvěcené osoby obnovily své závazky a svou původní horlivost, se kterou se obětovaly našemu Pánu.

Cíl Světového dne je podle Jana Pavla II. trojí: „Za prvé odpovídá niterné potřebě chválit Pána slavnostnějším způsobem a děkovat mu za velký dar zasvěceného života.“ „Za druhé má tento

den rozšířit znalost a hodnotu zasvěceného života u všeho Božího lidu.“

Papež dodává, že „třetí důvod se týká přímo zasvěcených osob. Jde o pozvání, aby společně oslavovaly zázraky, které v nich způsobil Ježíš, a aby si byly více vědomy svého nezastupitelného poslání v církvi a ve světě.“

Jan Pavel II. připomíná, že „v několika posledních letech se 2. února kolem papeže a biskupů v římské církvi a diecézích shromáždili početní členové institutů zasvěceného života a společností apoštolského života. Je mým přáním, aby se tato zkušenost rozšířila na celou církev.“

ČBK

pro vás mohli obdržet prémii; měla byste podat žádost.“

To mě naplnilo radostí, protože jsem si byla jista, že tímto způsobem obdržím 1 500 USD na mou cestu. – „Kolik podle vašeho názoru dostanu?“ „Aspoň 5 000!“ odpověděl šéf. „Ne, já bych se spokojila s 1 500...“ – „Požádejte přesto o 5 000!“

Když papíry proběhly všemi etapami, vrátili se k nám a přiklepnutá prémie byla ve výši 1 500 USD! Šéf byl zklamán, ale pro mne to bylo jako nádherné „mrknutí okem“! Dostala jsem přesně, na dolar, částku, kterou jsem potřebovala!

Dnes končím svou pouť v Medjugorje se srdcem naplněným nad všechna má očekávání a píšu toto svědectví, abych všem dodala odvalu, prosit; vždyť dostanete to, co potřebujete!“ (V Medjugorje 12. 8. 1996).

Drahá Gospo, když Ty to považuješ za dobré, pošleš výzvu, pak peníze, pak milosti... Ty jsi ta, která otvíráš dveře. Důvěřujeme Ti!

Sr. Emmanuela

Ekumenická bohoslužba u sv. Vojtěcha

Ekumenická bohoslužba v dejvickém kostele sv. Vojtěcha v pondělí 13. ledna večer těsně předcházel zahájení 19. plenárního zasedání České biskupské konference. Bohoslužby se zúčastnili všichni čeští a moravští biskupové, apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa a zástupci Ekumenické rady církví. Shromáždění předsedal pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, promluvu přednesl předseda Rady Církve bratrské a místopředseda Ekumenické rady církví Pavel Černý. Ve svém slově zmínil historickou souvislost rozdělení českých křesťanů v minulosti jako výzvu k jednotě, o kterou by měli křesťané českých zemí tím více usilovat. Tato bohoslužba byla součástí lednových týdnů křesťanů celého světa za vzájemné znovusjednocení.

12 nových biskupů

Na svátek Zjevení Páně v 9.00 hod. začala v bazilice sv. Petra pontifikální bohoslužba, při které Jan Pavel II. posvětil

12 nových biskupů, z toho 3 pro Itálii, 2 pro Albánii, po jednom pro Rumunsko, Polsko, Indii, Togo, Východní Timor. Švýcar J. P. Périisset byl jmenován sekretářem papežské rady pro jednotu křesťanů. VIS

Biskup Cikrle do Bosny

České jednotky SFOR v Bosně navštívil brněnský biskup Vojtěch Cikrle. V sobotu 18. ledna ráno odletěl vojenským speciálem z kbelského letiště v Praze. Součástí doprovodu byli i zástupci charity, kteří do Bosny přivezli humanitární pomoc. Biskup Cikrle vykonal tuto návštěvu nikoliv v biskupském taláru, ale ve vojenské uniformě. Vojtěch Cikrle ukončil základní vojenskou službu roku 1971 v hodnosti svobodníka. Během své návštěvy hodlá hovořit s českými vojáky a obeznámit se s různými stránkami jejich života v jednotkách mírových sborů. V neděli bude biskup Cikrle celebrovat pro vojáky mši. Mezi našimi vojáky slouží v současné době katolický kněz královéhradecké diecéze Tomáš Holub, jehož úspěšná mise na jaře letošního roku končí. V Bosně ho vystřídá katolický kněz Bohuslav Švehla z českobudějovické diecéze, na jehož osobě se shodla Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví. 3. února zahajuje

Bohuslav Švehla přípravný výcvik ve vojenském středisku v Českém Krumlově.

Papežova autobiografie v němčině

Startovním vydáním v nákladu 30 tisíc exemplářů se objeví 22. ledna autobiografie papeže Jana Pavla II. v německém jazykovém prostoru. Kniha, která má titul „Dar a tajemství“ a k vydání ji připravuje nakladatelství „Styria“ ve Štýrském Hradci, vyšla již mezitím jako bestseller v italštině. V několika dnech bylo prodáno přes 120 tisíc exemplářů. Kniha má 120 stran, jeden barevný obrázek a 16 kreseb.

Setkání papeže s ruským patriarchou

Ohledně možnosti setkání papeže Jana Pavla II. s ruským patriarchou Alexejem II. se nyní radí obě strany, jak řekl vatikánský mluvčí Joachim Navarro-Valls v neděli 14. července. Tato možnost není nereálná. K setkání by mohlo dojít během pastorační návštěvy Jana Pavla II. v maďarském opatství Panonhalma v září. Šlo by o první setkání mezi papežem a moskevským patriarchou. Setkání by mohlo zároveň otevřít možnost papežovy návštěvy v Moskvě. Zatím se tato návštěva nepřipravuje, řekl mluvčí Vatikánu. ČBK

INFORMACE O SETKÁNÍ MLÁDEŽE S PAPEŽEM

Papež Jan Pavel II. se při své návštěvě ČR setká s mládeží 26. dubna 1997 při mši v Hradci Králové – Velké náměstí. Program pro mládež bude mít 2 části: *přípravnou* (program od 7.30 do 10.00 hodin) a *hlavní* (mše se Svatým otcem od 10.00 hodin). Sektory v první části náměstí budou rezervovány pro mládež. Vstupenky budou rozdělovány přes diecézní centra mládeže. Setkání je připrave-

no pro mládež ve věku 14–30 let (s tolerancí od 12 let). Mladé lidi budou doprovázet kněží, řeholníci a laici pracující s mládeží.

Kněží budou buď doprovázet mládež do jejího sektoru nebo mohou koncelebrovat při mši (v tom případě budou mít zvláštní vstupenku). Přihlášky je nutné zaslat na příslušné diecézní centrum mládeže **do 28. února**. Vstupenky budou rozslány během března.

POSELSTVÍ JANA PAVLA II. KE DNI ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

Slavnost Uvedení Páně do chrámu se slaví také jako Den zasvěceného života. K tomu vydal Svatý otec poselství, ve kterém mimo jiné říká:

„Slavení tohoto dne by mělo pomoci celé církvi, aby stále lépe oceňovala hodnotu svědectví těch osob, které se rozhodly prakticky následovat Krista v jeho evangelních radách. Současně má být tento den pro zasvěcené osoby vítanou příležitostí k obnovení své angažovanosti a těch pocitů, které je inspirovaly, že se zasvětili Pánu.

Na prvním místě odpovídá 2. únor potřebě oslavit tento svátek Páně, poděkovat za veliký dar zasvěceného života. Na druhém místě by měl pomoci celému Božímu lidu, aby lépe poznával a doceňoval zasvěcený život. Třetí důvod se týká přímo zasvěcených osob. Ony jsou pozvány, aby společně a slavnostně osla-

vovaly Pánův zázrak, který v nich uskutěčnil, aby si lépe uvědomili své nezapustitelné poslání v církvi a ve světě.“

Jan Pavel II. pak připomněl, že již několik desítek let v římské církvi i v jiných diecézích se 2. února shromažďují kolem papeže a kolem diecézních biskupů početní členové institutů zasvěceného života a společenství apoštolského života. „Přál bych si, aby se tento obyčej rozšířil na celou církev.“

„Přeji si z celého srdce, aby to přineslo hojné ovoce pro svatost a poslání církve. Především aby tento den přispěl k lepšímu pochopení zvláštního zasvěcení křesťanských společenství a aby se zintenzívnily modlitby za nová povolání s vírou, že mladí lidé a velkodušné rodiny přijmou tento velký dar. Bude to ku prospěchu života církve a nová evangelizace získá novou sílu.“

V/S

XII. SVĚTOVÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V PAŘÍŽI

XII. světové setkání mládeže se bude konat ve dnech 18. – 24. srpna v Paříži.

Smyslem těchto setkání mládeže je probuzení touhy po skutečné solidaritě, vzájemném pochopení a hledání základních životních hodnot. „Světové dny mládeže“ se konají každý druhý rok – od r. 1985, kdy pozval papež Jan Pavel II. mladé do Říma. Poté následovala setkání v Buenos Aires, Santiago de Compostella, Czestochowe (v r. 1991 se zde zúčastnilo 7000 mladých z Čech a Moravy), Denveru a Manile.

K X. Světovému dni mládeže v r. 1993 poslal prezident Václav Havel českým mladým lidem dopis, v němž mj. říká: „...Hledáte smysl života, a to znamená hodnoty nejvyšší, jakými jsou víra, láska k bližnímu, schopnost rozdávat naději, schopnost porozumění, pocit zodpovědnosti za svět...“

Co lepšího může člověk činit než sloužit druhým lidem?“

Cena za jednoho účastníka: 5850 Kč (účastnický poplatek 4200 Kč; doprava 1500 Kč; pojištění cca 150 Kč). Pokud si účastníci vezou jídlo s sebou, bude cena o 275 FRF nižší. Sekce pro mládež ČBK založila FOND PAŘÍŽ 1997, na němž shromažďuje dary a příspěvky pro účastníky z ČR, protože většina zájemců o setkání jsou studenti (navíc o prázdninách vytižení nevýdělečnými aktivitami pro děti a mládež) a nebudou schopni tuto částku hradit. Podaří-li se snížit cenu, mohlo by se setkání zúčastnit asi 3000 mladých z ČR. Informace a kontakty na jednotlivá diecézní centra mládeže:

Sekce pro mládež ČBK, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel: 02/20 181 753.

ČBK

Maminka: Když sis tak velmi chtěl zahrát fotbal, proč ses mne napřed nezeptal? *Syn:* – Protože jsem si chtěl zahrát fotbal.

Mülerovi koupili dárek víc ze zvyku než od srdce. – Sundal jsi cenovku? Je na ní napsáno, že to stálo jen 15 franků.

– Ne! Připsal jsem tam nulu.

Pět piv pro toho, kdo nejméně napodobí nějaké zvíře.
– Všichni štěkali, mečeli, kdákali...
– Jeden pán vstal a dvě minuty mlčel.
Poté prohlásil: To byla ryba.

DOMINIKÁNSKÝ KLÁŠTER
Konvent dominikánů, Olomouc,
Slovenská 14, tel. (068) 522 47 10
– **čtvrtek 20. 2. 1997 v 19.30 hod.** –
přednáškový sál kláštera
ČLOVĚK A SYMBOL
– **čtvrtek 27. 2. 1997 v 19.30 hod.** –
Přednáškový sál kláštera
MLUVA OBRAZU
Cyklus přednášek pro hlubší chápání liturgického slavení. Vždy ve čtvrtek během doby postní.

Ve dnech 12. a 13. dubna 1997 se v Brně uskuteční 7. ročník nesoutěžní ekumenické přehlídky chrámových sborů dětí a mládeže Setkání 97. Sborny a skupiny mladých, které mají o přehlídku zájem, si mohou napsat o přihlášky a bližší informace do 15. února na adresu:
Musica sacra, Grohova 10/12, 602 00 Brno.

Římskokatolická farnost Neratovice, se sídlem v Obříství, děkuje tímto všem dárcům peněžních darů, které darovali na nový kostel Těla a Krve Páně v Neratovicích. Jelikož z výpisů účtů nelze vyčíst adresu a dárců je velké množství, děkujeme tímto způsobem za zasláné dary. Velmi nám pomohly k zaplacení prováděcí dokumentace. Chceme být vděčními, a proto Vám sdělujeme, že každého 13. dne měsíce je obětována v poutním kostele sv. Vojtěcha mše svatá za všechny dobrodince a dárcy. Věříme, že nám zachováte svou přízeň i nadále. Pamatujeme na Vás v našich modlitbách.

P. Alois V. Kubý, farář

Naše bankovní spojení:
Česká spořitelna, a. s.,
278 47 Kralupy nad Vltavou
Číslo účtu: 4035053-178/0800
konstantní symbol: 379

VÍKENDOVÉ EXERCICIE
pro rozpoznávání povolání
BRNO (pro muže) 20. – 23. 2. 1997
v církevním domově „Petrium“
„Jste schopni pro někoho riskovat život? Udělejte to pro Krista!“ *Jan Pavel II.*

Informace a přihlášky: Katolická komunita
– Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno,
tel.: 05/43 21 52 65

Neděle 2. 2. – Uvedení Páně do chrámu – Lk 2,22–40

Simeon i Anna očekávají naplnění Božích slibů. Proto se dočkají. Ti, kdo tehdy (a i dnes) očekávají jen naplnění svých požadavků, jsou v horší situaci. Volím cestu Simeona? Potom se dočkám radosti.

Pondělí 3. 2. – Žid 11,8–40

Snad mi bude některá z těch postav tak blízká, abych se s ní mohl ztotožnit. To je ale jen začátek, protože jako křesťan mohu dojít až k cíli zaslíbení: na zemi je to život Boží skrze Ducha Božího ve mně, potom, po smrti – život v Božím království.

Úterý 4. 2. – Žid 12,1–4

Mám kam jít (dokonce běžet), máme za kým jít. Přítěží je hřích. Běžíme na stadionu, který nám přeje – jsou to svědkové víry, tedy Panna Maria a svatí, a na němž jsou také lidé, kteří chtějí vidět naši prohru. Katastrofou by bylo, kdyby se nám zdálo být naše křesťanství překážkou v životním běhu. To by znamenalo, že jsme neuvěřili.

Středa 5. 2. – Mk 6,1–6

Slyšet znamená poslouchat a řídit se Slovem. Ve věcech a lidech, kterých si téměř vůbec nevšímáme, se s námi setkává On.

Čtvrtek 6. 2. – Žid 12,18–19.21–24

Není lehké vidět v houštině denních obyčejných starostí naši přináležitost k nebeským skutečnostem. A přece je to pravda. Zkusme si všechny ty věci, o nichž mluví dnešní úryvek, představit postupně, živě jednu po druhé: nebeský Jeruzalém, shromáždění prvorozených, Ježíšovu krev.

Pátek 7. 2. – Žid 13,1–8

Každý má své vlastní slabé místo a k jeho zvládnutí si najde v dnešním úryvku právě to, co se ho týká. Verše 1–2 nabízejí téměř nekonečný prostor k meditaci – a k realizaci.

Sobota 8. 2. – Žid 13,15–17.20–21

Požadavek verše 17. vypadá vlastně pohodlně – nechám se vést a o nic se nemusím starat. Byl by to ale omyl. Mé vlastní povinnosti a má vlastní zodpovědnost ze mě sňaty nejsou. Ale tam, kde se podřídím, tam mohu vidět, jak se někomu vedle mne otevírá životní prostor, který jsem mu, třeba nechtěně ubíral.

Neděle 2. února svátek Uvedení Páně do chrámu	- 1. ět.: M a l 3,1–4 Ž: 24 (23),7 8 9 10 2. ět.: Ž id 2,14–18 Ev.: Lk 2,22–40	odp.: 10b
Pondělí 3. února nez. památka sv. B laže je, biskupa a m uědníka	- 1. ět.: Ø ím 5,1–5 Ž: 117 (116),1 2 Ev.: M k 16,15–20	odp.: M k 16,15
Úterý 4. února fěrie	- 1. ět.: Ž id 12,1–4 Ž: 21,26b–27,28+30 31–32 Ev.: M k 5,21–43	odp.: 27b
Středa 5. září památka sv. A gáty, panny a m uědníka	- 1. ět.: 1 K or 1,26–31 Ž: 31 (30),3cd–6 4ab.16bc–17 Ev.: Lk 9,23–26	odp.: 6a
Čtvrtek 6. února památka sv. Pavla M ikého a druhů, m uědníků	- 1. ět.: Ga l 2,19–20 Ž: 126 (125),1–2ab.2cd–3.4–5.6 2. ět.: 1 K or 10,16–17 Ev.: M t 28,16–20	odp.: 5
Pátek 7. února fěrie	- 1. ět.: Ž id 13,1–8 Ž: 26,1 3 5.8b–9abc Ev.: M k 6,14–29	odp.: 1a
Sobota 8. února nez. sobotní památka Panny M arie	- 1. ět.: Ž id 13,15–17.20–21 Ž: 22,1–3a.3b–4.5–6 Ev.: M k 6,30–34	odp.: 1

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	
	2. 2.	3. 2.	4. 2.	5. 2.	6. 2.	7. 2.	8. 2.	
Antifona	1296	1708	1166	1741	1692	1213	1666	
Žalm	783	783	783	783	783	783	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	1296	1708	1166	1742	1693	1213	1666	
Antifony	1297	1151	1167	1183	1198	1214	1229	
Žalmy	813	1152	1167	1183	1199	1214	1229	
Kr. čtení a zpěv	1297	1710	1170	1743	1693	1217	1668	
Antifona k Zach. kantiku	1297	1710	1170	1305	1694	1218	1669	
Prosby	1297	1711	1171	1744	1694	1218	1655	
Záv. modlitba	1298	1304	1171	1305	1306	1218	1656	
Modlitba během dne:								
Hymnus	1298	1156	1172	1187	1203	1219	1233	
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234	
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234	
Krátké čtení	1299	1159	1175	1190	1206	1221	1236	
Záv. modlitba	1298	1159	1175	1191	1206	1222	1236	
Nešpory: SO								
Hymnus	1300	1300	1714	1176	1746	1698	1223	807
Antifony	1293	1300	1715	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1293	1300	1715	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1295	1302	1717	1180	1749	1701	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	1295	1303	1717	1180	1305	1701	1227	691
Prosby	1295	1303	1718	1180	1750	1702	1227	811
Záv. modlitba	1298	1298	1304	1181	1305	1306	1227	691
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme

Vám...

Knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

VELIKONOČNÍ CESTA (obj. č. K 2913)
Peter-Hans Kolvenbach, SJ

Autor knihy je původně Holanďan. Narodil se 30. 11. 1928 v Drotenu (kraj Gelderland). V roce 1948 vstoupil do jezuitského řádu a od roku 1983 je jeho generálním představeným. Na kněze byl vysvěcen v roce 1961. V letech 1968–1981 byl profesorem na Ústavu orientální lingvistiky a na Univerzitě sv. Josefa v Bejrútu a v letech 1981–1983 rektorem Orientálního ústavu v Římě.

Z předmluvy autora: „Předně děkuji papeži Janu Pavlu II., neboť bez jeho pozvání, abych dával ve Vatikánu exercicie, by tato kniha nevznikla. Místo i čas, který jsme měl k dispozici, zdály se mi méně vhodnými, abych myslel na vlastní ignaciánské exercicie. Příkladu kardinála Josefa Ratzingera děkuji za myšlenku, abych předkládal duchovní čtení Božího slova, jak je církev předkládá v prvním postním týdnu. Všichni ti, kteří mě uvedli do dosud málo známé spirituality křesťanského Východu, jakož i francouzští jezuité, kteří mi dali velmi mnoho příležitostí uveřejňování v časopise „Christus“, snadno poznají na těchto stránkách vše, zač jim děkuji...“

Uvedenou knihu doporučujeme k rozjímání zejména pro postní a velikonoční období liturgického roku.

Brož., 176 stran, 69 Kč.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Malice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Malice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvěřováno

SVĚTLO – týdeník Maticy cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matica cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Maticy cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlašuji redakce: U tisku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.